

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **Z. Š. S.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

v řízení o žalobě proti úkonu žalovaného – odpovědi na stížnost ze dne 13. 9. 2019,
č. j. 108719/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) obdržel dne 14. 11. 2019 dvě podání žalobkyně a spolku J. M., z. s., shodně označená jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu. Tato podání směřovala proti úkonu žalovaného ze dne 13. 9. 2019, č. j. 108719/2019/KUSK, jímž žalovaný reagoval na stížnost žalobkyně ze dne 9. 8. 2019 týkající se tvrzeného porušení práv žalobkyně jakožto zájemkyně o zdravotní služby u poskytovatele zdravotních služeb A., a.s., provozovatele N. N. (dále jen „poskytovatel zdravotních služeb“).
2. Soud usnesením ze dne 21. 11. 2019 rozhodl o částečném odmítnutí žaloby ve vztahu k subjektu J. M., z. s. z důvodu jeho nedostatečné aktivní legitimace; toto usnesení nabylo dne 10. 12. 2019 právní moci. Týmž usnesením soud vyzval žalobkyni k předložení či samostatnému přihlášení k podané žalobě, čemuž žalobkyně svým podáním doručeným dne 2. 12. 2019 vyhověla tak, že prohlásila, že své podání zamýšlela jako svůj procesní úkon a že před soudem chce vystupovat jako nezastoupený účastník. Soud tedy nadále nahlížel na žalobkyni jako na samostatného účastníka.
3. Před vlastním projednáním návrhu soud zkoumal, zda je žaloba věcně projednatelná.
4. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobkyně brojí proti úkonu žalovaného ze dne 13. 9. 2019,

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

č. j. 108719/2019/KUSK, jímž bylo reagováno na její stížnost proti poskytovateli zdravotních služeb. Soud napadáný úkon dle jeho obsahu vyhodnotil jako projednání stížnosti pacienta dle § 93 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), přičemž se jednalo o stížnost žalobkyně coby pacientky vůči poskytovateli zdravotních služeb. Soud rovněž zvažoval možnost, zda požadavek žalobkyně vůči poskytovateli zdravotních služeb nepředstavoval žádost o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) a zda žaloba nesměřuje proti odmítnutí poskytnutí informace, nicméně shledal, že o takový případ se nejedná. Toto soud dovodil jednak z textu žaloby, v níž žalobkyně na str. 5 akceptuje neaplikovatelnost úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím (slovo „sice“), tak i z nosné žalobní argumentace opírající se právě o ustanovení zákona o zdravotních službách. Soud proto vycházel z toho, že žalobkyně nebrojí proti odmítnutí poskytnutí informace, ale toliko proti postupu na vyřízení stížnosti proti poskytovateli zdravotních služeb ve smyslu § 93 zákona o zdravotních službách.

5. Soud proto musel zhodnotit, zda přípis ze dne 13. 9. 2019, jímž žalovaný stížnost žalobkyně vyřídil, má vůbec povahu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 zákona č. 150/2006 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), případně jiného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.
6. Povaha úkonu podle § 93 zákona o zdravotnických službách již byla v minulosti judikatorně řešena. K této povaze se poprvé vyjádřil Krajský soud v Ostravě ve svém usnesení ze dne 17. 9. 2014, č. j. 22 Ad 7/2014-12, v němž dovodil „[v]yrozumění o vyřízení stížnosti proti postupu poskytovatele zdravotních služeb podané podle § 93 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, není rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví ve smyslu § 65 s. ř. s.“ Toto rozhodnutí rovněž obstálo v přezkumu Nejvyššího správního soudu, který v navazujícím rozsudku ze dne 17. 9. 2014, č. j. 2 As 41/2014-47, k povaze předmětného úkonu vyložil: [p]ředmětem stížnostního řízení dle citovaného zákona není rozhodování o právech a povinnostech podatele stížnosti, ale jde o prošetření skutečností ve stížnosti uvedených, přičemž zákon stěžovateli v souvislosti s vyřizováním jeho stížnosti nesvěřuje žádná konkrétní procesní oprávnění. Výsledkem stížnostního řízení je pak zjištění, zda při poskytování zdravotních služeb nebo činností s tím souvisejících bylo shledáno pochybení dotýkající se práv nebo povinností pacienta. V případě pozitivního zjištění pak správní orgán uloží poskytovateli nápravná opatření nebo podá podnět příslušnému orgánu či komoře, zjistí-li takové pochybení zdravotnického pracovníka, který je členem komory [§ 96 odst. 1 písm. b) zákona o zdravotnických službách]. Ani jedna z uvedených alternativ se nedotýká veřejných subjektivních práv stěžovatele (...) Uplatnění stížnosti dle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách lze tedy připodobnit k pouhému podnětu, přičemž jeho možný důsledek (uložení nápravných opatření, resp. podání podnětu příslušnému orgánu) závisí na posouzení tohoto podání správním orgánem a stěžovatel tak nemá právní nárok na jeho kladné vyřízení. K zásahu do subjektivních práv stěžovatele samotným vyřízením jeho stížnosti dojít nemohlo, neboť nesvědčí-li stěžovateli veřejné subjektivní právo na provedení určitého opatření nebo na zahájení určitého řízení, nemůže být dotčen ani sdělením, že správní orgán pro takový postup neshledal důvody. Žalobou napadený přípis žalovaného je tedy třeba považovat za pouhé sdělení výsledku přezkumu stěžovateli, které není způsobilé se jakkoliv negativně projevit v jeho právní sféře; jeho práva a povinnosti zůstávají zcela nedotčeny.“ V citovaném rozsudku

Nejvyšší správní soud také vyložil, že postup podle § 93 zákona o zdravotních službách se svou povahou nejvíce blíží stížnosti podle § 175 správního řádu, analogicky jde též o podobnost s jinými zvláštními typy vyřizování stížností a podnětů (např. s oznámením o nezahájení přezkumného řízení dle § 94 správního řádu či s vyřízením stížnosti odsouzeného podle § 26 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody), přičemž ani proti těmto způsobům vyřízení stížností se obecně nelze bránit správní žalobou.

7. Ve vztahu k nyní projednávané věci tak soud s odkazem na výše citovanou judikaturu uzavírá, že odpověď žalovaného na stížnost žalobkyně ze dne 13. 9. 2019, č. j. 108719/2019/KUSK, představuje toliko vyřízení výsledku přezkumu stížnosti žalobkyně, které není způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Z tohoto důvodu se nejedná ani o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale ani o jiný zásah, pokyn či donucení ve smyslu § 82 s. ř. s. Nejedná se tedy o žádný případ dotčení veřejných subjektivních práv, jehož nápravy by se bylo možno domáhat prostřednictvím správní žaloby. To samozřejmě neznamená, že by právo neposkytovalo žalobkyni prostředky nápravy proti případné újmě způsobené poskytovatelem zdravotních služeb, nicméně toto řešení je třeba hledat v soukromoprávní rovině, zejména v případné žalobě v občanském soudním řízení, v rámci které by se žalobkyně v případě prokázání hmotné či nehmotné újmy mohla domoci její náhrady. Naproti tomu správní žaloba není prostředkem, který by k tomuto mohl žalobkyni dopomoci.
8. Z výše uvedených důvodů soud shledal, že v dané věci není žaloba přípustná, a proto postupoval podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a žalobu odmítl (výrok I).
9. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta (výrok II).
10. Jelikož žalobkyně v dané věci zaplatila soudní poplatek, soud výrokem III. podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč žalobkyni za podání žaloby, a to ve lhůtě plynoucí z ustanovení § 10 zákona o soudních poplatcích.

Poučení :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. ledna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu